

משמחי לב

גליון 25

פרשת נשא

פניני פרשת שבוע

"נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבותם". (ד. כב)

הרה"ק רבי משה מקוברין זי"ע, היה מפרש את הפסוק 'נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבותם' ע"פ דרכו וכך היה אומר: צריך לדעת כי גם 'בני גרשון', דהיינו, הכוונה לאותם אנשים מבני ישראל המגורשים מעבודת השי"ת, גם אנשים כאלו "נשא את ראש" יש לחזק אותם לעבודת השי"ת לרוממם ולנשאים ולקרבים לה', כי גם הם חשובים אצל השי"ת כי 'גם הם לבית אבותם' דהיינו כי גם הם מיוחסים לבית אברהם יצחק ויעקב.

"כל הבא לצבא צבא". (ד כג) "כל הבא לצבא". (ד. ל)

לכאורה קשה מדוע הכתוב משנה בבני גרשון כתוב 'כל הבא לצבא צבא' (ד. כג) ובבני קהת ומררי כתוב 'כל הבא לצבא' (ד. ל) והסבר לכך מביא בספר "קדושת היהודי" בשם הרה"ק רבי ירחמיאל מפארשיסחא זצ"ל שאמר דתיבת 'צבא' הוא לשון 'רצון' ולכן בבני קהת ובבני מררי כתיב 'כל הבא לצבא' שהם היו במדרגה גדולה שהיה להם רצון לעבוד להשי"ת, אבל בני גרשון היו במדרגה קטנה מהם דהיינו שלא הי' להם רק רצון שיהיה להם רצון ולכן כתיב 'כל הבא לצבא צבא', ואעפ"כ אצל השי"ת הם נחשבים ג"כ בכלל עובדי השי"ת. ובנו הרה"ק ר' נתן דוד משידלאווצא זי"ע אמר בשם זקינו היהודי הק' זי"ע שהפליא לומר שלא דוקא בעינן רצון שיהיה לו רצון, אלא אפילו מי שאין לו רק רצון שיהיה לו רצון שיהיה לו רצון וכו' עד עשרים פעמים ויותר ג"כ חשוב אצל השי"ת ונקרא ג"כ בשם עובד השי"ת.

"מבן שלושים שנה וגו' כל הבא לעבוד עבודה עבודה ועבודת משא באהל מועד" (ד, מז).

הנה באכילה ישנם שני מדריגות, המדריגה הראשונה, והיא הגדולה והגבוהה, שמכוין באכילתו להוציא את הניצוצות הקדושות שבתוך המאכל ולהעלות למקור שורשן הקדוש. והמדריגה השניה, שהאכילה היא ההכנה והסיבה לעבודת השם. ובה אפשר

לפרש מ"ש (במדבר ד, מז) מבן שלושים שנה וגו' כל הבא לעבוד עבודה ועבודה ומשא, כי בן שלשים לכח (אבות פ"ה מכ"א), והיינו שהעבודה היא במה שיכוון בדברים הגשמיים שהוא עושה אותם כדי שיחזק את גופו לעבודתו ית"ש. וזהו "לעבוד עבודת עבודה", כי גם זה נחשב לעבודה, אף שאינה אלא סיבה לעבודה, "ועבודת משא" הוא המדריגה הגדולה, והיא שבאכילתו מוציא הוא את הניצוצות הקדושות ומנשאם ומעלן לשורשן.

(דעת משה - הרה"ק רבי משה'ניו מבאיאן-קראקא הי"ד זי"ע)

"איש כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לה". (ו, ב)

איתא באבן עזרא על הפסוק איש כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לה' (ו, ב), כי יפליא, הוא לשון פלא כי רוב העולם הולכים אחר תאוותם, דהיינו כי האדם הפורש עצמו מתאוות העולם כמו הנזיר שמזיר עצמו מן היין הרי הוא דבר פלא, איש כי יפליא. מסופר כי צעיר בנו של מרן הסב"ק מרוז'ין הרה"ק רבי מרדכי שרגא מהוסיאטין ביקר פ"א באחת הערים שבגרמניה (אשכנז), מקום בו לא נפוצה דמותם של צדיקים וחסידים, ואנשי העיר שהתפעלו מדמות צורתו הק' כינו אותו "וואונדער רבינער", יהודי אחד מתושביה העיר ניגש להרבי הק' ושאלו לטעם מדוע מכנים את הצדיקים "וואונדער רבינער"? נענה לו הרבי הק' מהוסיאטין ואמר לו: מנהג העולם הוא כי בכל עיר ישנורב שמרותו מוטלת על תושבי העיר, והוא כמו בעל-הבית על העיר, ונקרא "שטאט ראבינער", כמו"כ ישנו רב מחוזי שהוא בעה"ב על כל ערי המחוז, והוא נקרא "קרייז ראבינער" וישנו רב ראשי ארצי אשר כל היהודים במדינה נתונים מרותו והוא כבע"ב עליהם, ונקרא "לאנד'ס ראבינער". אולם יש מי שנקרא "וואונדער ראבינער" דהיינו שהוא בעל-הבית על עצמו... והיו חסידים מסמיכין לזה את דברי האבן-עזרא דלעיל עה"פ "איש כי יפליא" דהוא פלא שפורש מן התאוות העולם, כי פלא הוא לשון "וואונדער" דהיינו שהצדיק נקרא "וואונדער רבינער" ששולט על עצמו ומופרש ומובדל מעניני העוה"ז.

"כה תברכו את בני ישראל אמור להם, יברכך ה' וישמרך כו' ושמו את שמי על בני

ישראל ואני אברכם" (ו, כג-כז)

אמר הגאון הקדוש רבי אהרן מקליוואן - היה נקרא בפי כל "ארון הקודש"- מגדולי תלמידי המגיד, כי במדרש ישנם כמה וכמה פירושים על ברכת כהנים, ובאמת היו הכהנים צריכים לכווין כל אותם פירושי הברכה שיחולו על ראשי בני ישראל, אך מפאת שרבים הם - הפירושים - וקשה לכוון את כולם נותנת לנו התורה עצה, והיא, "כה תברכו את בני ישראל", פירוש שתברכו את בני"י באופן זה, "אמור" להם "יברכך ה' וישמרך" וכו', דהיינו די לכם רק האמירה לבד, של התיבות יברכך כו', ומשתעשו כך דהיינו "ושמו את שמי על בני ישראל" אז אומר הקב"ה "ואני" אברכם, דאני בוודאי יודע כל הפירושים הנ"ל ואברכם בכל הפירושים.

(אור צדיקים)

משל ונמשל

ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם

אמרו רבותינו בתלמוד (חולין מ"ט) רבי ישמעאל הכהן היה מסייע לכהנים שכתוב בתורה כה תברכו את בני ישראל. ואמר רבי ישמעאל למדנו מפסוק זה ברכה לישראל מפי כהנים, אבל ברכה לכהנים עצמם לא למדנו, כשהוא אומר ואני אברכם הוי אומר שהכהנים מברכים לישראל והקדוש ברוך הוא מברך לכהנים, אבל רבי עקיבא לומד ברכה לכהנים מהפסוק (בראשית יב ג) ואברכה מברכך. ויש להבין איזה יתרון יש לכהנים אם הקדוש ברוך הוא מברך אותם במקום שמברך את ישראל, דהיינו בפסוקי ברכת כהנים יותר מאשר מברך אותם בפני עצמם בפסוק ואברכה מברכך, ואם כן מדוע אמרו בגמרא שרבי ישמעאל מסייע לכהנים על ידי שאמר שהקדוש ברוך הוא מברכם באותו מקום שמברך את ישראל. והענין יובן על פי משל לבעל אכסניה שהיה מאכסן בביתו עוברי אורח וסותרים תמורת תשלום, ובזה היה מפרנס את בני ביתו. ומנהגו של בעל האכסניה היה, שהיה מקדים להאכיל את בני ביתו מאכלים פשוטים, ולאחר מכן היה עורך שלחן ערוך ממטעמים שונים וחשובים עבור האורחים. והנה יום אחד רצה בנו של בעל האכסניה להשתתף בסעודה עם האורחים, ולהנות מהמטעמים השונים, ועל כן התחכם הבן והתעכב במיוחד בבית הספר כשעה שעתיים, וכשהגיע לביתו והשולחן היה ערוך לכבוד האורחים, ישב גם הוא בין האורחים, ואביו נאלץ בלית ברירה לתת לו מהמאכלים החשובים שהכין לכבוד האורחים. והנמשל הקדוש ברוך הוא כידוע מברך את הרחוקים יותר מן הקרובים, כמו שיודעים אנו שאומות העולם שהם רחוקים, הקדוש ברוך הוא מפרנסם בשפע רב יותר מעם ישראל הקרובים אליו, כי הרחוקים הם קרובים יותר לעניני צעולם הזה הגשמי, וכן השגת הכהנים מועטת מהשגת הזרים, עד כי הנביאים הקרובים והנאמנים בכל ביתו מרוחקים מהעולם הזה, עד שהיה אליהו ז"ל לבוש אדרת שער ומאכלו לחם ומים. ואם היה הקדוש ברוך הוא מברך את הכהנים בפני עצמם, דהיינו בפסוק ואברכה מברכך, היה צריך לפרנסם בלחם ומים בצמצום, ולכן רבי ישמעאל מסייע לכהנים ואומר, שהם מתברכים עם ישראל יחד, ומכיון שהם מסובים על שלחן אחד עם ישראל, אזי בהכרח יש להם חלק באותה ברכה שמתברכים ישראל, דהיינו סעודה שמנה ודשנה.

(אהל יעקב)

מעשה שהיה

מה חסם את הכניסה לגן עדן

סיפר הרה"ק רבי משה צבי מסווראן זיע"א: בזמנו נכנס לאשה אחת גלגול והביאו אותה לפני הרב מיחאדיה, והיה אותו רוח מדבר מתוך האישה, והיה מבקש שיתקנו את נשמתו, בזה שיאמר עם מנין אנשים תהילים לעילוי נשמתו, ורק אז יצא. ביקש ממנו הרב שיספר לו למה נענש להתגלגל בעולם? סיפר הרוח בימי חיי הרביתי לחטוא, ברם התחרטתי על מעשי וחזרתי בתשובה גמורה. כשהגיעה שעת

להיפטר מהעולם נפטרתי מתוך תשובה. בבואי לפני בית דין של מעלה נוכחתי כי
אכן תיקנתי את חטאי, זולת חטא אחד שלא שמתני אל לבי לשוב עליו, ודווקא
חטא זה טורדני מעולם האמת, וממנו אין לי מנוחה עד היום הזה. ומעשה שהיה כך
היה: פעם אחת ראיתי אברך בן תורה שעמד סמוך לחותנו ואמר פרקי תהילים,
בהגיעו לפסוק מסוים טעה בהגייתו, צחקתי ממנו בפני חותנו ואמרתי: הטועה
בהגייה בן תורה יחשב? נכלם האברך מאוד. ועבירה זו שלא ייחסתי לה כל עניין,
חוסמת בעדי את הכניסה לגן עדן, אף על פי שנטהרתי מכל עוונותי והנני נע ונד
ומגולגל בעולם בגללה.

בור ברשות הרבים

הגה"צ רבי יחזקאל סרנא זיע"א היה אומר, שפניו של אדם הרי הם בגדר רשות
הרבים וכשמעמיד פנים ועצבות, הרי זה בגדר בור ברשות הרבים, וכשמאיר פנים
שמחות לכל אדם הרי הוא משרה שמחה על סביבתו. העני הוא הנותן העשיר הוא
המקבל מסופר: כשהיה הג"ר אליהו רבה של קאליש זיע"א אומר בישיבתו את
שיעורו, היה נוהג אגב אורחא ללמד את תלמידיו פרק במידות טובות. ומספרים כי
פעם אחת כשהתחיל ללמוד עם תלמידיו מסכת שבת "פשט העני את ידו לפניו ונתן
לתוך ידו של בעל הבית", אמר: הלכה פסוקה זו מרמזת לנו דרך אגב פרק בהלכות
צדקה, ישנם בין בעלי הבתים נותני צדקה שחושבים כי הם הנותנים והעני הוא
המקבל, והם שוכחים לגמרי את מדרש רבה "יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני,
העני עושה עם בעל הבית" הוא נותן לעני פרוטה והוא מקבל ברכה מידו המלאה
והרחבה של הקב"ה, וכמו שנאמר "נתן נתן כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך".

גוט שעב'ס

אין לקרא בשעת התפילה וקריאת התורה!!

להקדשת והנצחות טל' 0504147090

נתן גם לתרום דרך נדרים פלוס בקופת זיו יהודה בקטגוריית משמחי לב

העלון מוקדש

לעילוי נשמת: הגה"ק רבי יהודה זאב ליבוביץ זיע"א בן הרה"ק רבי יחיאל צבי הי"ד

הרבנית מרת רחל רעכל ע"ה בת ר' ישראל ז"ל

הרב ר' יעקב ז"ל בן ר' משה ז"ל

בן ציון אריה ז"ל בן ר' צבי הרש ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה.

לזרע של קיימא:

רחל רעכל בת שרה המכונה שבי

לזוג הגון:

צבי יונה בן אסתר

להצלחת:

משפחת בקרמן היקרה